

Terwijl de zooeven genoemde boschplanten zich hoogstens slechts 'n paar decimeters boven den grond verheffen, wordt Wilde Kervel wel 'n meter hoog; 't strakke, stijve, der heesterstammen wordt daardoor wat verzacht.

't Zelfde beeld kan men teweegbrengen met **Dolle Kervel** (*Chaerophyllum temulum*). Deze behoeft wat minder vocht, maar iets meer licht. Waarschijnlijk echter is ze vergiftig, haar zaden mogen derhalve niet in den moestuin verzeild raken.

A. DE WEVER.

BITUMINEUZE KLEI UIT BRUINKOLEN.

Verleden keer hebben we enkele woorden gewijd aan 'n merkwaardige vondst in de bruinkool-ontginning „Energie” te Brunssum.

Op die vondst willen we nu even terugkomen.

't Stuk klei, 't welk, over z'n heele lengte door midden is gespleten, vertoont zooals we schreven, op z'n spijlvlakken, indrukken van dierlijke herkomst en wel van visschen en gastropoden.

't Is ons thans gelukt een dier helften andermaal door midden te spijlen.

De twee nieuwe spijlvlakken prijken met nog veel mooiere indrukken dan de vorige.

Behalve visschen en gastropoden hebben ook verschillende soorten lamellibranchiaten er toe bijgedragen om van deze bitumineuze klei een prachtstuk voor 't Museum te maken.

De meeste nu voor den dag gekomen indrukken zijn overdekt met 'n dun, hel-schitterend pijrietlaagje.

JOS. CREMERS.

SCHRIJFKRIJT IN ZUID-LIMBURG.

„Van alle krijtgebieden van Europa heeft dat van Zuid-Limburg, door zijn grooten rijkdom aan organische overblijfselen, het eerst de aandacht der geologen tot zich getrokken”.

Aldus Prof. van Baren, „de Bodem van Nederland” pag. 271.

Gek toch, dat ondanks de aandacht, welke geologen al sinds vele jaren hadden voor 't Zuid-Limburgsche krijtland, een niet-geoloog de ontdekker, moest zijn van schrijfkrijt in Zuid-Limburg.

Schrijfkrijt toch werd, voor zoover we weten, verleden jaar eerst gevonden bij den Malmeliserberg en wel door den Eerw. Heer H. Spierts, een geboren Vylenaar, toen kapelaan te Nieuwenhagen, nu pastoor van de parochie Terwinselen.

We herhalen: Voor zoo ver we weten:

Straks toch mocht een of ander ons verwijten, dat we niet op de hoogte zijn van wat er over 't Limburgsche krijt, zoo hier en daar al gepubliceerd werd.

Aan zoo iemand geven we bij voorbaat reeds ten antwoord, dat we heel goed weten wat of van Baren op blz. 287 en v.v. schrijft over „het Boven-Senoen”.

En dies haast „van buiten kennen” de regels: „In België is het zichtbaar aan de overzijde der Maas, tegenover Visé, waar het bij Heure-le-Romain zóó zacht en zuiver wit is, dat het als schrijfkrijt zou kunnen dienst doen, in tegenstelling met het meer leemige, dat in de richting Lanaye ligt. (pag. 287).

Wij weten heel zeker, hoe we bij 'n anderen auteur lezen, dat er in Zuid-Limburg géén schrijfkrijt voorkomt.

Jammer genoeg hebben we op den oogenblik die bron vergeten.

Waar we persoonlijk heel wat in de Zuid-Limburgsche krijtzóne hebben „rondgescharfeld”, maar nooit schrijfkrijt mochten vinden, — waar we daarenboven uit goede bron meenen gehoord te hebben, dat in een der uiterste uithoeken van Zuid-Limburg „schrijfkrijt” van elders wel 'ns werd aangevoerd voor industriële doeleinden, herhalen we dat, voor zoo ver we tot nu toe wisten, de aanwezigheid van schrijfkrijt hier onbekend was.

En toch... in 't nooit volprezen, aan delfstoffen zoo rijke Zuid-Limburg, zit ook schrijfkrijt.

Getuige de vondst welke we boven memoreerden en waarvan zich een monster bevindt in ons Museum.

JOS. CREMERS.

KIKKERBERICHTEN.

Elders in dit nummer van 't Maandblad vindt men 'n stukje getiteld: „kikvorschontwaken”.

Daarin wordt gesproken over 'n kikker met een „balletje” aan den poot. 't Balletje zou, naar de schrijvers zeggen, 'n mosseltje ter grootte van 'n erwit zijn geweest.

Den 20 Maart l. l. vingen ook wij, in de buurt van Maastricht 'n kikvorsch met 'n „balletje” aan z'n voorpooten.

't Zwarte dingetje leek inderdaad op 'n „mosseltje”.

Of 't 'n „mosseltje” was?...

Wel neen!

't Was niets anders dan de wrachtige knobbel waarmee de duim van de groene water- en bruine landkikkers zijn toegerust.

Voor al in den paartijd is dit zwarte wrachtige knobbeltje, 't welk alsdan dienst doet bij 't vasthouden van 't wijfje, sterk gezwollen.

We durven er 'n lief ding om verwekken, dat ook de bewuste kikker onder Meerssen op deze wijze was uitgedost.

Nu we 't toch over *kikkers* hebben en nog wel over kikkers in den paartijd, kunnen we gevoeglijk ook 't volgende hier plaatsen.

Enkele dagen geleden heb 'k in 'n courant, 'k weet niet meer in welke, de vondst ergens in Limburg gelezen van 'n kikker met twee koppen, vier oogen en acht pooten!!

Siameesche tweelingbroeders!...

Als Aprilgrap kan 't bericht niet worden beschouwd; daarvoor toch was 't nog geen tijd.

Indien de waarnemer van dien wonderkikker goed uit de oogen had gekeken, zou hij zoo goed als zeker tot de ontdekking zijn gekomen dat hij te doen had met twee parende kikkers.

't Mannetje op den rug van 't wijfje gezeten, houdt 't laatste zóó vast omkneld, dat de twee één lijken. Niet zonder fors geweld zijn ze van elkaar af te trekken.

En nu nog iets over kikkers.

In 't l.l. Decemernummer vermeldten we hoe te Schin-op-Geul 'n twintigtal kikkers met afgebeten koppen waren gevonden, bij 't opruimen van een hoop takkebossen.